

Zenon Jarkiewicz

Nowe i zmienione nazwy ulic i mostów. Dawnym patronom ulic zwrócono ich imiona

I znowu przeminął rok cały. I znowu mamy do odnotowania niewielki przyrost w Bydgoszczy nowych ulic oraz pewien postęp w zakresie wzbogacania bydgoskiego spisu ulic, placów i mostów o nowe nazwy i nowe nazwiska ich patronów. Nieustannie nasze miasto się rozbudowuje i zmienia swoje oblicze.

Cieszy wydobywanie z zapomnienia wartościowych i zasłużonych naszych zmarłych współobywateli i umieszczanie ich nazwisk w rzędzie patronów różnych obiektów miasta.

Mniej słuszne i prawidłowe wydaje się natomiast likwidowanie historycznych i zabytkowych nazw ulic i placów i zastępowanie ich choćby najbardziej znanymi i uznanymi nazwiskami zmarłych.

Odrębną i ważną sprawą jest uzupełnianie spisów ulic i placów o brakujące imiona ich patronów. I dobrze, że tego rodzaju braki są wreszcie usuwane, boć przecież każdy człowiek posiada swoje imię.

Należy tu dodać, iż „Uzasadnienia” uhonorowania niektórych obywateli nadaniem ich nazwisk ulicom i placom są potrzebne, ale nie powinny one być zbyt szczegółowe i obszerne.

W „Uzasadnieniach” napotkać można pewne błędy i braki językowe, które zapewne są wynikiem pośpiechu osób przygotowujących dokumentację do podejmowanych przez Radę Miasta Bydgoszczy uchwał, ale też niezbędna jest korekta tekstów, szczególnie owych „Uzasadnień” do podejmowanych uchwał.

Wspomniane „Uzasadnienia” podpisywane są przez odpowiedzialną osobę pod pieczętką „Dyrektor Wydziału”, bez podania nazwy owego Wydziału, co nie wydaje się prawidłowe.

Jak wynika z zapisów, niektóre załączniki do uchwał Rady Miasta Bydgoszczy w sprawie nadania i zmian nazw ulic i placów, przygotował

Zespół ds. nazewnictwa Miejskiej Komisji Kultury i Nauki Rady Miasta, w załącznikach do innych uchwał tego rodzaju adnotacji brak. Czyżby ów Zespół ds. Nazewnictwa zakończył już swoją działalność?

Tylko Wacław Wawrzyniak, międzywojenny burmistrz Fordonu, nie może doczekać się swojej ulic. A ślady kul na frontonie kościoła fordońskiego są świadectwem jego życia, pracy i śmierci od kul hitlerowskiego najeźdźcy (2 października 1939 r.).

**Uchwała Nr XLVIII/1575/02
Rady Miasta Bydgoszczy
z dnia 27 marca 2002 r.**

w sprawie nadania nazwy ulicy.

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 1996 r. Nr 13, poz. 74 z późn. zm.).

Rada Miasta Bydgoszczy uchwala, co następuje:

§ 1

Nadać nowo projektowanej ulicy, od zbiegu ulic Akademickiej i Jasinieckiej do ulicy Harcerskiej, nazwę: **Czesława Lewińskiego**.

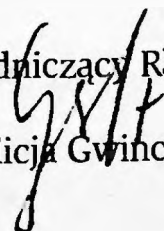
§ 2

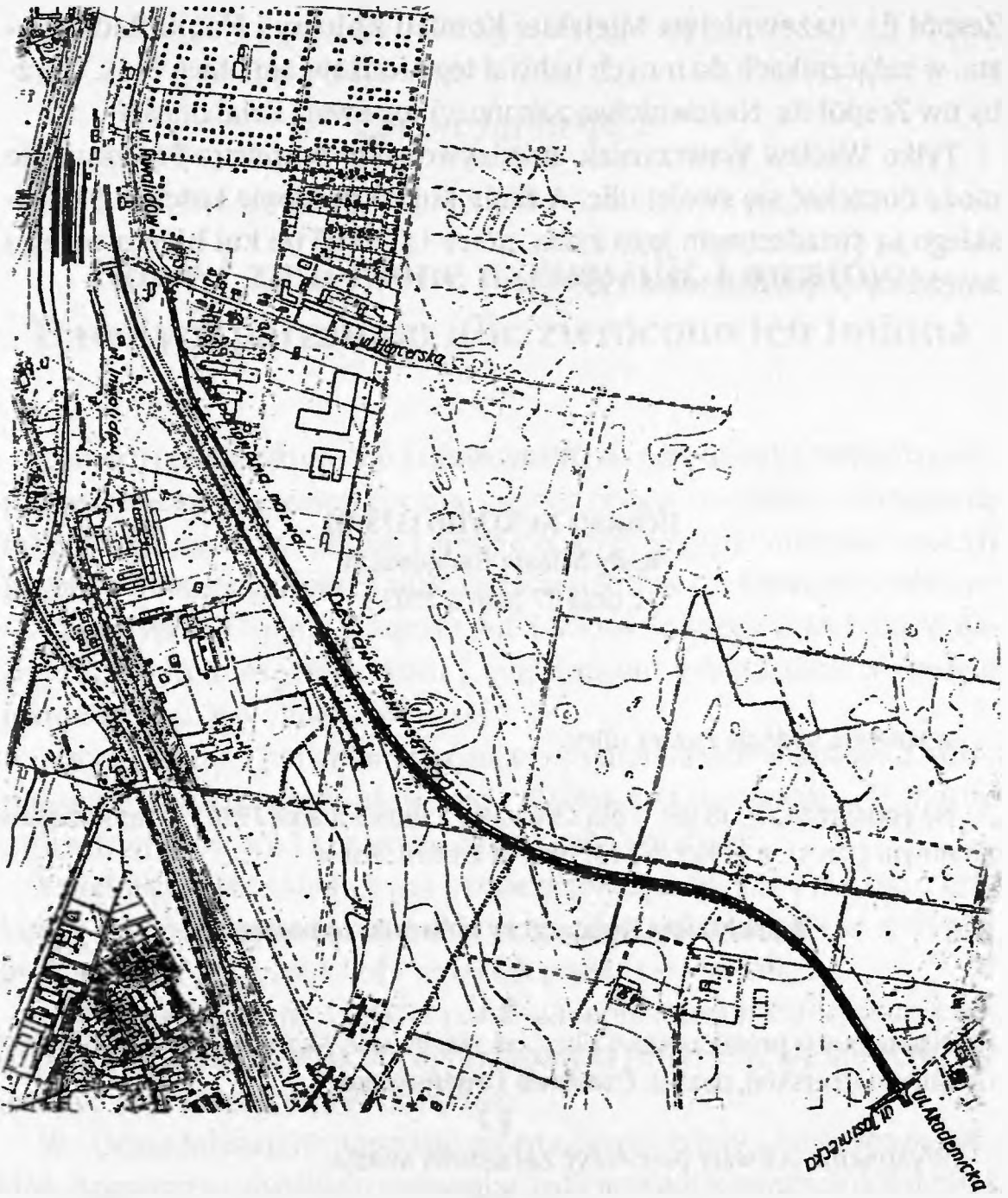
Wykonanie uchwały powierzyć Zarządowi Miasta.

§ 3

Uchwała wchodzi w życie w terminie 14 dni od ogłoszenia w lokalnej prasie.

Przewodniczący Rady Miasta


Felicja Gwincińska



Uzasadnienie (w skrócie)

Według miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta, projektowana ulica położona jest na odcinku od zbiegu ulic Akademickiej i Jasinieckiej do ulic Harcerskiej i Inwalidów (zał.).

Z wnioskiem o nadanie tej nowej ulicy jako patrona inż. Czesława Lewińskiego wystąpili: Prezes Zarządu Miejskich Wodociągów i Kanalizacji Sp. z o.o. oraz Prezes Zarządu Polskiego Zrzeszenia Inżynierów i Techników Sanitarnych, a poparty on został przez kilkudziesięciu inżynierów i techników związanych z Czesławem Lewińskim pracą zawodową i stowarzyszeniową.

Inż. Czesław Lewiński urodził się 14 sierpnia 1905 r. w Suchej Nowej, powiat Sochaczew. Gimnazjum ukończył w Warszawie, następnie w Państwowej Szkole Budownictwa uzyskał dyplom technika budowlanego w zakresie wodociągów i kanalizacji. Z kolei tytuł inżyniera budownictwa sanitarnego w zakresie wodociągów i kanalizacji uzyskał w 1951 r. na Politechnice Warszawskiej.

W tym samym roku rozpoczął pracę zawodową w Zakładzie Wodociągów i Kanalizacji w Bydgoszczy, gdzie w ciągu 25 lat przeszedł „kolejne szczeble wta- jemniczenia zawodowego” na różnych stanowiskach, aż wreszcie z dniem 1 listopada 1945 r. objął stanowisko dyrektora Wodociągów i Kanalizacji.

Z dniem 1 kwietnia 1948 r. powołany został na stanowisko naczelnego inżyniera i I zastępcę Dyrektora Miejskiego, następnie Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji w Bydgoszczy i pełnił tę funkcję do końca sierpnia 1970 r., tj. do dnia przejścia na zasłużoną emeryturę. Później, jeszcze przez 6 lat, pracował w Wodociągach w niepełnym wymiarze czasu. Zakończył ją 31 października 1976 r., po 51 latach działalności zawodowej i społecznej w służbie miasta i województwa bydgoskiego.

Dodać należy, iż inż. Czesław Lewiński był również aktywnym działaczem dzisiejszego Polskiego Zrzeszenia Inżynierów i Techników Sanitarnych.

W ocenie zwierzchników, kolegów i podwładnych wyróżniał się prawością charakteru, kulturą osobistą, co w połączeniu z wielką wiedzą zawodową i olbrzymim doświadczeniem oraz osobistymi walorami, stawiło inż. Lewińskiego w rzędzie szczególnie wartościowych i zasłużonych.

Potwierdzeniem tego były liczne odznaczenia państwowe, wojewódzkie, miejskie i stowarzyszeniowe z Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski na czele.

Inż. Czesław Lewiński zmarł 20 stycznia 1999 r.

Uchwała Nr XLIX/1596/2002
Rady Miasta Bydgoszczy
z dnia 24 kwietnia 2002 r.

w sprawie zmiany nazwy Mostu Staromiejskiego w Bydgoszczy.

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.).

Rada Miasta Bydgoszczy uchwala, co następuje:

§ 1

Nadać Mostowi położonemu w Bydgoszczy przy ul. Mostowej nazwę:
„Most Jerzego Sulimy-Kamińskiego”.

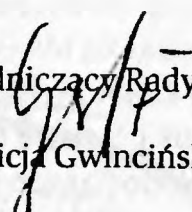
§ 2

Traci moc ust. 3 pkt 2 uchwały Nr VI/22/70 Miejskiej Rady Narodowej z dnia 24 kwietnia 1970 r. w zakresie uregulowanym niniejszą uchwałą.

§ 3

Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Kujawsko-Pomorskiego.

Przewodniczący Rady Miasta


Felicja Gwincińska

Uzasadnienie

Nazwa mostu Most Staromiejski przy ulicy Mostowej, została nadana uchwałą Nr VI/22/70 Miejskiej Rady Narodowej w Bydgoszczy z dnia 24 kwietnia 1970 r., którą to zmienia się na most Jerzego Sulimy-Kamińskiego (zał. nr 1).

Jerzy Sulima-Kamiński urodził się 20.09.1928 r. w Bydgoszczy. Był wybitnym prozaikiem, felietonistą, autorem kilkudziesięciu słuchowisk radiowych, aktywnym działaczem kulturalnym i animatorem kultury. Przez wiele lat kierował redakcją literacką rozgłośni Polskiego Radia w Bydgoszczy.

Swoją pracę zawodową rozpoczął jako konstruktor w biurze konstrukcyjnym Bydgoskiej Fabryki Maszyn i projektant Biura Projektów Budownictwa Przemysłowego. Pod koniec lat 50. poświęcił się całkowicie pracy literackiej. W 1958 r. debiutował zbiorem opowiadań pt. „Czy księżyc się boi?” Następne książki to nowele i opowiadania: „Kapelusz z woalką” (1964), „Ktoś z jemiółą” (1968), „Dach mojej mamy” (1970) i inne. W 1978 r. pojawił się wybór słuchowisk radiowych „Cymelium”. Pierwsza powieść Jerzego Sulimy-Kamińskiego to „Stan podgorączkowy” (1972). Kolejne to: „Lot na uwięzi” (1974), „Trzynoga” (1979), „Raj bez Ewy” (1982) i „Bilet do Singapuru” (1991). Największy rozgłos zdobyła jednak trytomowa saga bydgoska Jego autorstwa „Most Królowej Jadwigi” (1981–1988), która uzyskała pierwszą nagrodę w konkursie na powieść współczesną rozpisany przez wydawnictwo Pojezierze. Dotąd ukazały się trzy wydania tej powieści. Była ona także publikowana w odcinkach w programie lokalnym i ogólnopolskim Polskiego Radia. W roku 2000 Teatr Polski w Bydgoszczy, w rocznicę swego 80-lecia, zaprezentował natomiast sceniczną premierę powieści. Trzecie pełne wydanie sagi w jednym woluminie trafiło do księgarń w 1998 r. Rok wcześniej natomiast ukazała się powieść „Koktajl dalajlamy”.

Jerzy Sulima-Kamiński był również aktywnym działaczem społecznym. W kadencjach 1994–1998 i 1998–2002 był Radnym Rady Miasta Bydgoszczy. W latach 1994–1998 pełnił funkcję Przewodniczącego Komisji Kultury i Nauki RM, a w latach 1998–2002 Zastępcy Przewodniczącego Komisji Kultury i Nauki. Pełniąc te obowiązki Jerzy Sulima-Kamiński był m.in. inicjatorem Uchwał Rady Miasta Bydgoszczy: o mecenacie Miasta nad kulturą i nauką, w sprawie przyjęcia polityki kulturalnej Bydgoszczy oraz uchwały komunalizującej na rzecz Bydgoszczy Zespół Pałacowo-Parkowy w Ostromecku. Działał również w Fundacji na Rzecz Utworzenia w Bydgoszczy Uniwersytetu im. Kazimierza Wielkiego.

W roku 1999 Jerzy Sulima-Kamiński został laureatem Nagrody Artystycznej Prezydenta Bydgoszczy. Natomiast w roku 2000 został odznaczony Medalem Prezydenta Miasta Bydgoszczy.

Zmarł w Bydgoszczy 19 marca 2002 r.

Do właściwości Rady Miasta Bydgoszczy stosownie do postanowień art. 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym należy podejmowanie uchwał w sprawach między innymi nazw ulic i placów publicznych oraz ich zmian.

Uchwała Nr LII/1688/02
Rady Miasta Bydgoszczy
z dnia 10 lipca 2002 r.

w sprawie nadania nazw ulic i skweru.

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.).

Rada Miasta Bydgoszczy uchwała, co następuje:

§ 1

1. Nadać nowo powstałej ulicy na osiedlu Piaski położonej równolegle do ulicy Piaski i prostopadle do ulicy Obozowej, nazwę: **Wierzchucińska**.

2. Nadać nowo powstałej ulicy na osiedlu Piaski położonej równolegle na północ od ulicy Gościeradzkiej, pierwszej w kolejności, nazwę: **Żołędowska**.

3. Nadać nowo powstałej ulicy na osiedlu Piaski położonej równolegle na północ od ulicy Gościeradzkiej, drugiej w kolejności, nazwę: **Runowska**.

4. Nadać skwerowi na osiedlu Szwederowo leżącemu u zbiegu ulic Orlej i Ks. Ignacego Skorupki, nazwę: **Skwer Tadeusza Nowakowskiego**.

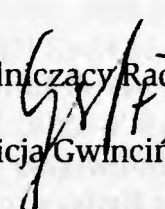
§ 2

Wykonanie uchwały powierzyć Zarządowi Miasta.

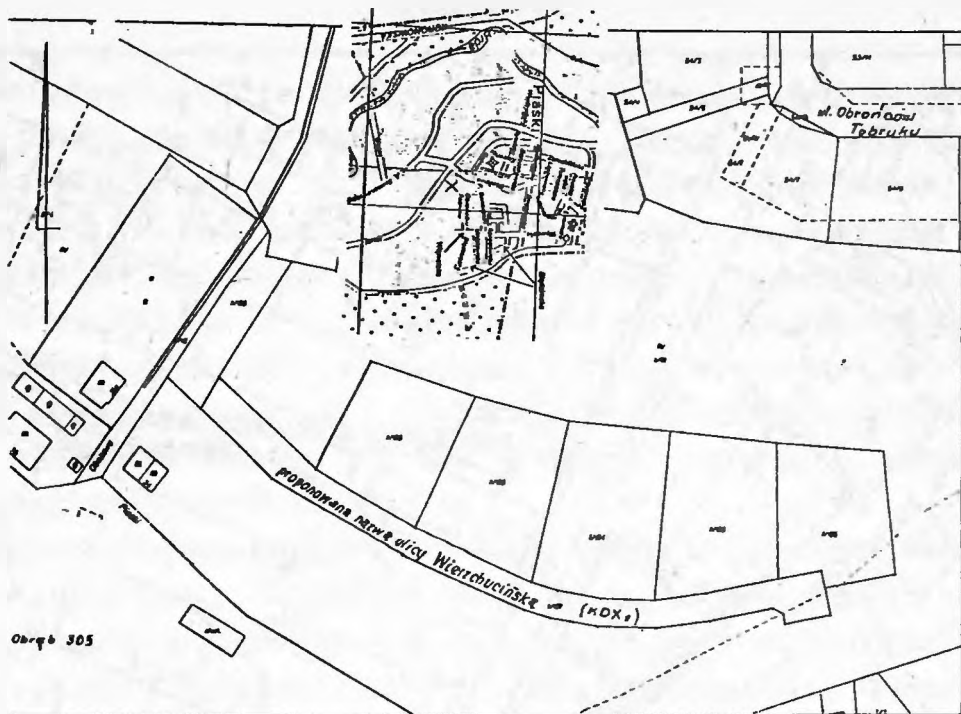
§ 3

Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Kujawsko-Pomorskiego.

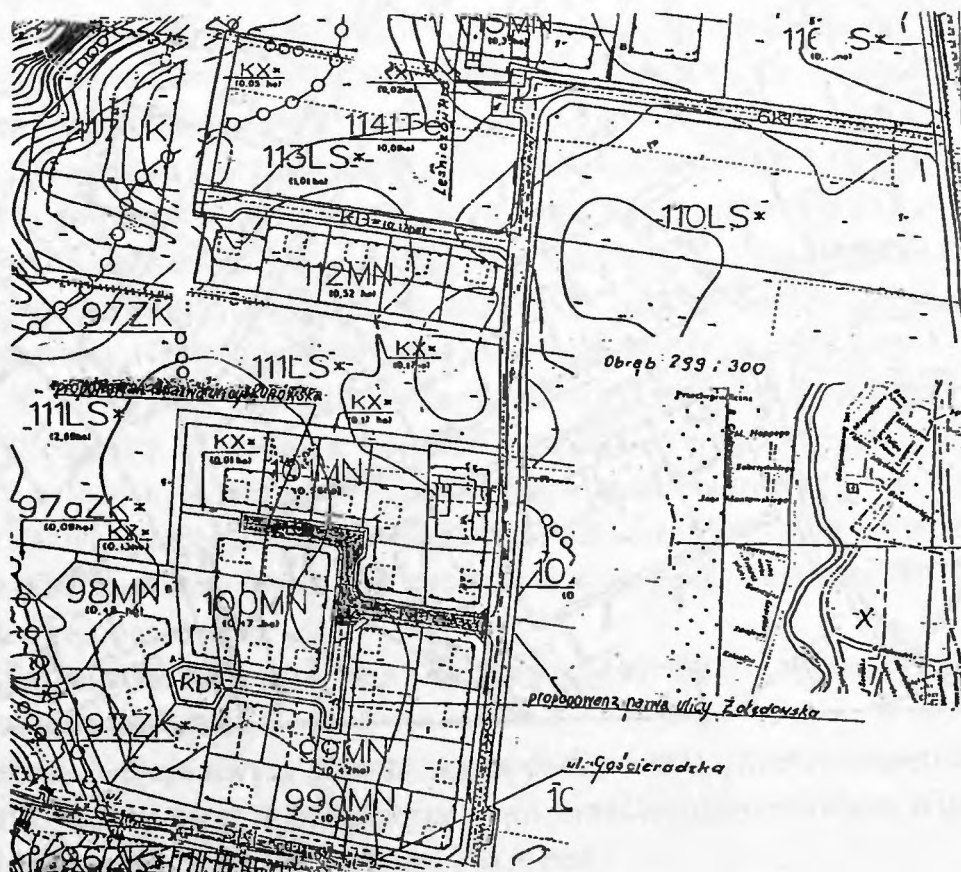
Przewodniczący Rady Miasta

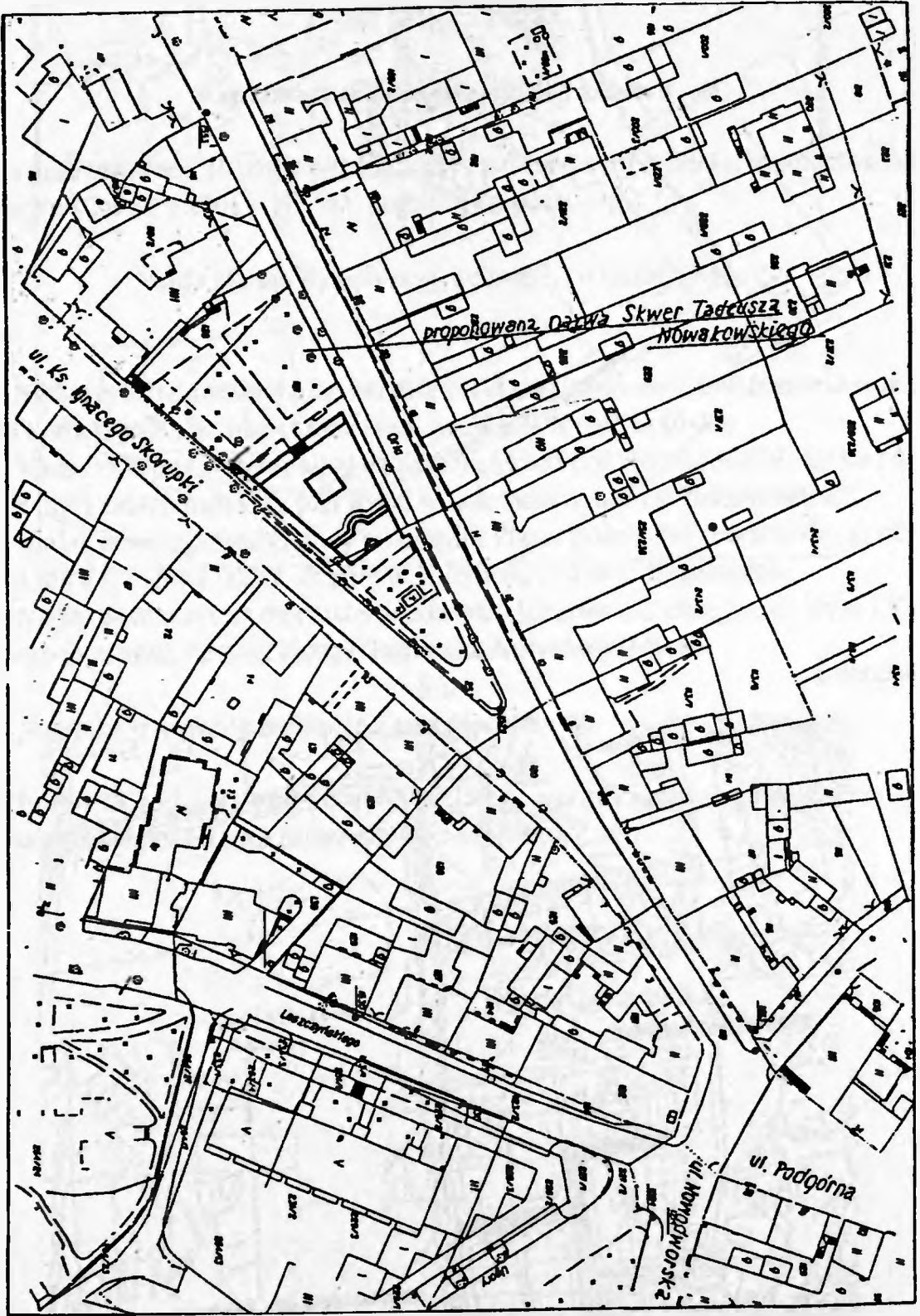

Felicja Gwincińska

załącznik 1



załącznik 2





Uzasadnienie

1. Nowo powstała ulica na osiedlu Piaski położona jest równolegle do ulicy Piaski i prostopadle do ulicy Obozowej (zał. nr 1). Zespół ds. Nazewnictwa Miejskiego Komisji Kultury i Nauki Rady Miasta proponuje nadać nazwę: Wierzchucińska. Nazwa ta pochodzi od wsi Wierzchucin Królewski leżącej ok. 15 km na półn.-zach. od granic miasta niedaleko Jezior Wierzchucinieckich na Pojezierzu Krajeńskim. Wierzchucin był wsią należącą do zakonu cystersów. W 1390 r. król Władysław Jagiełło polecił wybudować tu kościół pw. św. św. Piotra i Pawła. Obecnie po przebudowach jest to neobarokowa świątynia z rokokowym wnętrzem. W leżącym nieopodal Wierzchucinku pośród parku znajduje się dwór z XIX w.

Zgodnie z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego osiedla Piaski - Górny Taras w Bydgoszczy nowo powstała ulica oznaczona jest jako teren komunikacji - ulica dojazdowa o charakterze pieszo-jezdni symbol KDX*. Rada Osiedla Piaski zaopiniowała pozytywnie propozycję nadania nazwy ulicy Wierzchucińskiej.

2. Nowo powstała ulica na osiedlu Piaski położona równolegle na północ od ulicy Gościeradzkiej pierwsza w kolejności (zał. nr 2). Zespół ds. Nazewnictwa Miejskiego Komisji Kultury i Nauki Rady Miasta przychylił się do propozycji Rady Osiedla Piaski, która w miejsce proponowanej nazwy ulicy **Twardogórska** zaproponowała nazwę „ulica **Żołędowska**”. Nazwa ta pochodzi od położonej niedaleko granic miasta wsi Żołędowo, a przedmiotowa ulica bezpośrednio graniczy z masywem leśnym łączącym się z nadleśnictwem oraz wsią Żołędowo.

3. Nowo powstała ulica na osiedlu Piaski położona równolegle na północ od ulicy Gościeradzkiej druga w kolejności (zał. nr 2). Zespół ds. Nazewnictwa Miejskiego Komisji Kultury i Nauki Rady Miasta proponuje nadać nazwę: **Runowska**. Nazwa ta pochodzi od miejscowości Runowo Krajeńskie leżącej ok. 30 km na półn.-zach. od granic miasta nad Jeziorem Runowskim niedaleko Więcborka. W Runowie Krajeńskim znajduje się późnorennesansowy kościół z 1606 r., a nad kanałem łączącym jeziora malownicze ruiny pałacu Orzelskich. Kasztelan Jan Orzelski zbudował tu w 1595 r. dwór obronny, który w XIX w. przebudowano na neorenesansowy pałac. Otoczony jest on parkiem krajobrazowym.

Nowo powstałe ulice są ulicami krótkimi przy których projektowana jest zabudowa jednorodzinna.

Zgodnie z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego osiedla Piaski - Górny Taras w Bydgoszczy nowo powstałe ulice omawiane w pkt 2 i 3 oznaczone symbolem KD* - ulice dojazdowe.

Rada Osiedla Piaski zaopiniowała pozytywnie propozycję nadania nazwy ulicy Runowskiej, natomiast w miejsce proponowanej ulicy Twardogórskiej zgłasza wniosek nazwy „ulica Żołędowska”.

Skwerowi leżącemu u zbiegu ulic Orlej i Ks. Ignacego Skorupki przed budynkiem dawnej łaźni na osiedlu Szwederowo, Zespół ds. Nazewnictwa Miejskiego Komisji Kultury i Nauki Rady Miasta na wniosek środowiska literackiego miasta proponuje nadać nazwę: **Skwer Tadeusza Nowakowskiego** (zał. nr 3).

Tadeusz Nowakowski (1917–1996) urodzony w Olsztynie, w latach 1920–1939 mieszkał w Bydgoszczy m.in. na Szwederowie przy ulicy Podgórnjej. Jako uzdolniony gimnazjalista pisywał w „Dzienniku Bydgoskim”, współpracował z pomorską rozgłośnią Polskiego Radia, zdobywając nagrodę Polskiej Akademii Literatury. Udzielał się czynnie w harcerstwie. We wrześniu 1939 r. walczył przeciw agresji niemieckiej jako ochotnik przechodząc szlak bojowy do Warszawy. Aresztowany w 1941 r. przez gestapo, skazany na śmierć przeszedł kilka więzień i obozów koncentracyjnych na terenie Niemiec. Po uwolnieniu od 1945 r. był współpracownikiem polskiej prasy za granicą i Polskiej Sekcji BBC. Po utworzeniu Rozgłośni Polskiej Radia Wolna Europa w 1952 r. przenosi się do Monachium zajmując się na jej falach sprawami literatury i kultury, pod pseudonimem Tadeusz Olszyński. Debiutował powieścią „Szopa za Jaśminami”. Pisze do londyńskich „Wiadomości” oraz paryskiej „Kultury”. Wydany w 1957 r. „Obóz Wszystkich Świętych” – wspomnieniowa opowieść o obozach oraz przedwojennej Bydgoszczy – tłumaczony na osiem języków wprowadził nasze miasto do światowej literatury. „Obóz Wszystkich Świętych” został w kraju wydany dopiero w 1989 r., a w Teatrze Polskim w Bydgoszczy wystawiony w 1994 r. Tadeusz Nowakowski jest autorem kilku powieści – ostatnia z nich to „Zauroczenie” poświęcona naszemu miastu, a także autorem szkiców biograficznych. Jako reporter RWE towarzyszył Ojcu Świętemu Janowi Pawłowi II w ponad 30 pielgrzymkach zagranicznych. Owocem ich był świetny cykl reportaży. Nazwano go papieskim reporterem. Współpracował także z niemiecką prasą kulturalną. Był aktywnym działaczem Polonii zagranicznej. W czasie pobytu w Bydgoszczy zainicjował powołanie Światowego Związku Bydgoszczan. Odznaczony przez Prezydenta RP na Uchodźstwie, a w 1993 r. przez Prezydenta RP Krzyżem Komandorskim z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski. W tym samym roku został Honorowym Obywatelem Bydgoszczy. Powrócił na stałe do naszego miasta. Zmarł tu i został pochowany obok swej matki na cmentarzu ewangelickim. W 1996 r. w kościele św. Polskich Braci Męczenników przyjaciele i środowisko kultury urządzili poświęconą mu Izbę Pamięci.

Rada Osiedla Szwederowo zaopiniowała pozytywnie proponowaną nazwę Skweru.

Do właściwości Rady Miasta Bydgoszczy stosownie do postanowień art. 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym należy podejmowanie uchwał w sprawach między innymi nazw ulic i placów publicznych oraz ich zmian.

Dyrektor Wydziału

mgr Ryszard Berent

(*) - oznacza grupę terenów przeznaczonych dla realizacji celów publicznych

Uchwała Nr LIV/1769/02
Rady Miasta Bydgoszczy
z dnia 10 października 2002 r.

w sprawie nadania nazwy ulicy.

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.).

Rada Miasta Bydgoszczy uchwała, co następuje:

§ 1

Nadać drodze będącej przedłużeniem ulicy Objazdowej na odcinku pomiędzy ulicą Nowotoruńską a ulicą Chemiczną nazwę: **Mariana Szczerby**.

§ 2

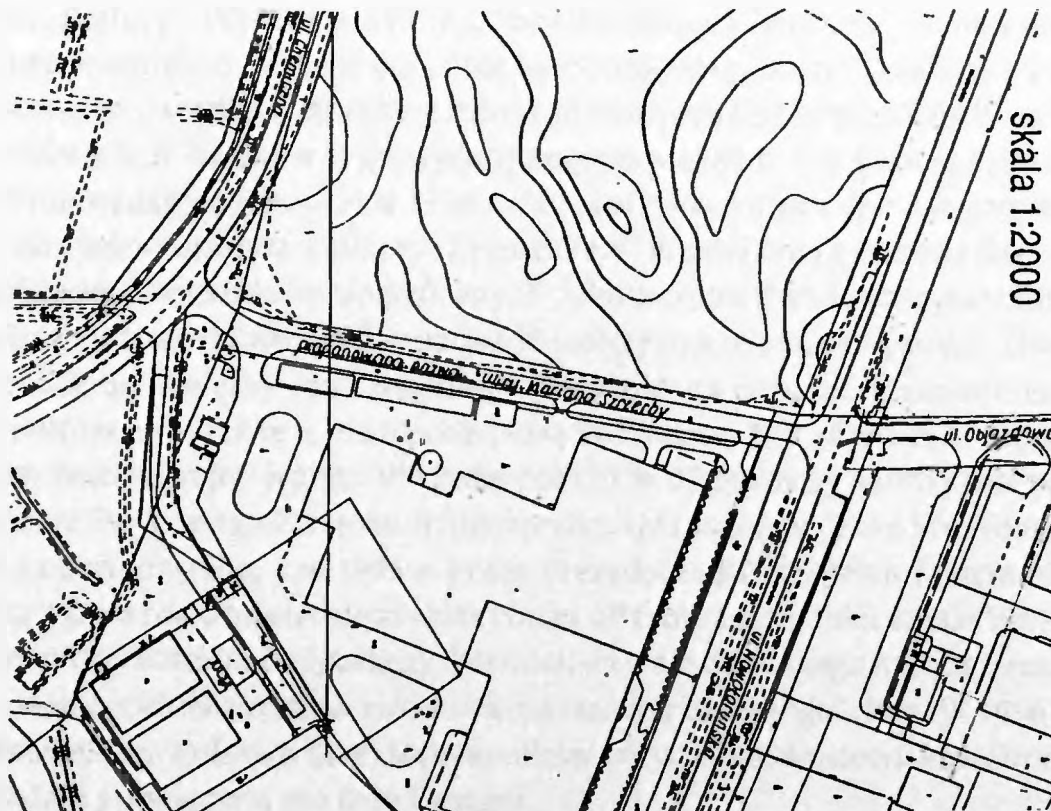
Wykonanie uchwały powierzyć Zarządowi Miasta.

§ 3

Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Kujawsko-Pomorskiego.

Przewodniczący Rady Miasta

Felicja Gwincińska



Uzasadnienie (w skrócie)

Z wnioskiem o nadanie nazwy (czy imienia?) Mariana Szczerby dla nowej drogi (między ulicami Nowotoruńską i Chemiczną) wystąpili: Zarząd Bydgoskich Fabryk Mebli i Dyrekcja Zespołu Szkół Drzewnych im. Stanisława Staszica oraz 15 pracowników BFM.

Mgr inż. Marian Szczerba urodził się 27 września 1890 r. w Lublinie, w rodzinie z tradycjami stolarskimi. Po ukończeniu Szkoły Ludowej zdał egzamin do Państwowego Gimnazjum, z którego w 1905 r. – za udział w strajku młodzieży polskiej, został relegowany. Wtedy przeszedł do Szkoły Handlowej z polskim językiem wykładowym, którą ukończył z wyróżnieniem. Egzamin maturalny zdawał w języku rosyjskim w Warszawie w 1911 r. jako eksternista. Zdał egzamin konkursowy na Wydział Mechaniczny Instytutu Technologicznego w Petersburgu. Studiując, zarabiał na swoje utrzymanie. W 1914 r. zapadł na zdrowiu. Przerwał studia i wyjechał na leczenie do Zakopanego. Tam zastał go wybuch I wojny światowej. W 1916 r. podjął pracę leśnika i później kierownika tartaku. W 1923 r. wznowił studia, tym razem na Wydziale Leśnym S.G.G.W. w Warszawie, które ukończył po trzech latach z tytułem inżyniera-leśnika.

W tym samym roku rozpoczął pracę w Państw. Szkole Przemysłu Leśnego w Łomży w charakterze nauczyciela. Tam, doskonaląc swój warsztat pracy i zdobywając nowe doświadczenia, doszedł po 8 latach do stanowiska dyrektora szkoły. I był nim do wybuchu II wojny światowej. Lata wojny i okupacji przeżył w Małkini. W 1944 r. został nauczycielem miejscowego Liceum Ogólnokształcącego, a w sierpniu roku następnego powołano go na dyrektora Fabryki Mebli Artystycznych w Bydgoszczy.

Tu zdołał zrealizować myśl o powołaniu do życia Technikum Przemysłu Drzewnego dla Robotników Wysuniętych. Obejmując stanowisko dyrektora tej nowej szkoły, wykazał nieprzeciętne zdolności organizatorskie i inspiratorskie. Prowadzone przez siebie Technikum przekształcił w 1958 r. w Młodzieżowe Technikum Przemysłu Drzewnego oraz Zasadniczą Szkołę Drzewną. Z jego inicjatywy i dzięki jego wysiłkom zbudowany został nowy gmach szkolny, wraz z nowoczesnymi warsztatami i internatem.

Był dobrym organizatorem, nauczycielem i wychowawcą, nagradzał pracę twórczą i postęp, nie tolerował lenistwa, braku kultury i szacunku. „Zawsze służył swym autorytetem” (?).

Był działaczem NOT-u oraz Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Leśnictwa i Drzewnictwa, gdzie w latach 1950-1964 pełnił funkcję przewodniczącego zarządu. Został odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotym Krzyżem Zasługi i wielu innymi.

Zmarł 26 kwietnia 1974 r., mając lat 84.

**Uchwała Nr LIV/1770/02
Rady Miasta Bydgoszczy
z dnia 10 października 2002 r.**

w sprawie nadania nazw nowym mostom na osiedlu Czyżkówko

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.).

Rada Miasta Bydgoszczy uchwala, co następuje:

§ 1

Nadać mostowi położonemu w Bydgoszczy nad Kanałem Bydgoskim w przedłużeniu ul. Nad Torem między ul. Siedlecką a tunelem drogowym pod torem PKP relacji Bydgoszcz-Inowrocław nazwę „*Most Świętego Antoniego z Padwy*” oraz mostowi położonemu nad rzeką Brdą w ciągu ul. Ludwikowo nazwę: „*Most Waleriana Hyszera*”.

§ 2

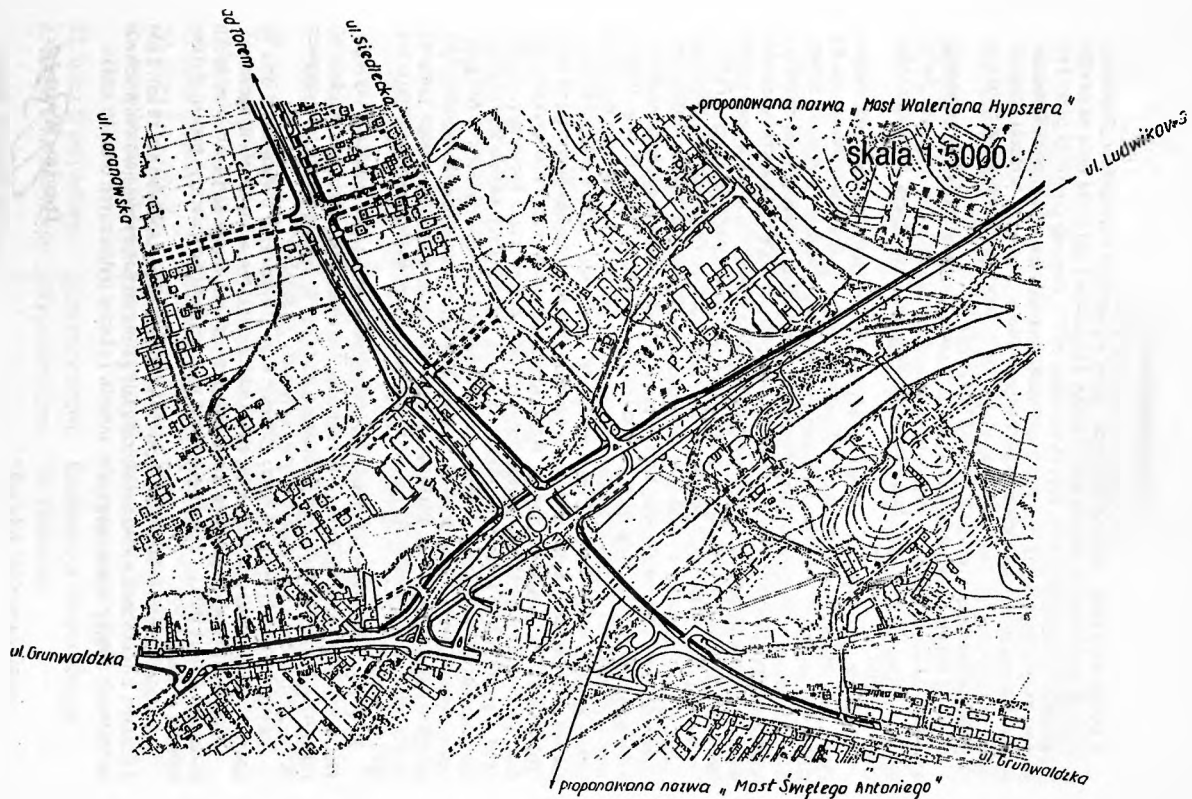
Wykonanie uchwały powierzyć Zarządowi Miasta.

§ 3

Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Kujawsko-Pomorskiego.

Przewodniczący Rady Miasta


Felicja Gwincińska



Uzasadnienie

Z inicjatywy gazety „Express Bydgoski” odbył się konkurs czytelników „Expressu” na nadanie nazw nowym mostom nad Kanalem Bydgoskim i nad rzeką Brdą na osiedlu „Czyżkówko” w Bydgoszczy. W dniu 15 września 2002 r. Kapituła powołana przez Prezydenta Miasta Bydgoszczy Romana Jasiakiewicza i redaktora naczelnego „Expressu” Artura Szczepańskiego, na podstawie głosów czytelników „Expressu” wybrała propozycje nazwania mostu na Kanale Bydgoskim imieniem Świętego Antoniego, a mostu na rzece Brdzie imieniem Waleriana „Dziadka” Hyszera.

Most na Kanale Bydgoskim proponuje się nazwać „Mostem Świętego Antoniego z Padwy”. Znajduje się on w niedalekim sąsiedztwie istniejącej ulicy o nazwie „Świętego Antoniego z Padwy” oraz kościoła katolickiego pod wezwaniem „Świętego Antoniego z Padwy”.

Nazwa parafii wywodzi się z okresu budowy kościoła, wznoszonego siłą i wolą okolicznych ludzi ubogich. Ówczesny sufragan gnieźnieński biskup Laubiz celem dodania otuchy budującym nawoływał do modlitwy o wsparcie w budowie do Świętego Antoniego z Padwy. Święty Antoni jest patronem ludzi ubogich, cierpiących, podróżnych, pomaga ludziom w trudnych sytuacjach. Można by rzec, że dzięki tym modlitwom nastąpiła mobilizacja mieszkańców i szczęśliwie ukończono budowę kościoła. W 1945 r. kościół ten został konsekrowany jako I kościół katolicki w Bydgoszczy i powierzono go opiece Świętego Antoniego z Padwy.

Most na rzece Brdzie proponuje się nazwać im. Waleriana Hyszera. Walerian Franciszek Hyszner s. Romana i Tekli z d. Magdziarz urodził się 24.01.1883 r. w Budzynie powiat Chodzież. Ukończył Szkołę Powszechną w Budzynie i Seminarium Nauczycielskie w Kcyni. W roku 1903 rozpoczął pracę nauczyciela w Pawłowie pow. Wągrowiec. Od roku 1914 pracował w Szkole Powszechniej na Okolu. Od stycznia do marca 1920 r. kierował Szkołą Powszechną na Wilczaku. 1 kwietnia 1920 roku został kierownikiem polskiej szkoły katolickiej na Czyżkówku. Dzieciom, pozbawionym do tej pory możliwości nauki języka ojczystego, wdrażał jego podstawy, uczył patriotyzmu, miłości do Ojczyzny. Z pełnym zaangażowaniem zajmował się pracą społeczną, w roku 1932 doprowadził do rozbudowy szkoły. W latach trzydziestych Szkoła Powszechna im. Stanisława Konarskiego (późniejsza „17”) należała do największych w Bydgoszczy, uczęszczały do niej dzieci z Czyżkówka, Opławca, Osowej Góry, Miedzynia, i sporej części Okola. W styczniu 1933 roku zainicjował działalność społecznego komitetu budowy kościoła na Czyżkówku, uczestnicząc aktywnie w jego budowie zarówno przed jak i po wojnie.

Po II wojnie światowej był jednym z pierwszych organizatorów polskiego szkolnictwa w wyzwolonej Bydgoszczy. Był osobą bardzo znaną, poważaną szczególnie na osiedlu Czyżkówko i Okole oraz wieloletnim zasłużonym nauczycielem, wychowawcą dzieci i młodzieży – potocznie zwanym przez nich „Dziadkiem”.

Za swą wieloletnią pracę, na mocy Uchwały Rady Narodowej w Bydgoszczy z dnia 16 stycznia 1961 roku otrzymał zaszczytny tytuł: „Zasłużonego Obywatela Miasta Bydgoszczy”.

Walerian Hyszner zamieszkiwał w Bydgoszczy przy ul. Siedleckiej 4. Zmarł w wieku 95 lat 10 kwietnia 1978 r. i został pochowany na cmentarzu Nowofarnym przy ul. Artyleryjskiej w Bydgoszczy.

Do właściwości Rady Miasta Bydgoszczy stosownie do postanowień art. 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym należy podejmowanie uchwał w sprawach między innymi nazw ulic, mostów i placów publicznych oraz ich zmian.

Dyrektor Wydziału

mgr Ryszard Berent

Uchwała Nr LIV/1771/02
Rady Miasta Bydgoszczy
z dnia 10 października 2002 r.

w sprawie uzupełnienia nazw ulic.

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.).

Rada Miasta Bydgoszczy uchwala, co następuje:

§ 1

Uzupełnić nazwy następujących ulic o imiona ich patronów:

- | | | |
|-------------------------------------|-----------------|--|
| 1. ulica Dąbrowskiego | otrzymuje nazwę | Jana Henryka Dąbrowskiego |
| 2. ulica Kmicica | otrzymuje nazwę | Andrzeja Kmicica |
| 3. Aleje Mickiewicza | otrzymują nazwę | Aleje Adama Mickiewicza |
| 4. ulica Na Wzgórze
Dąbrowskiego | otrzymuje nazwę | Na Wzgórze
Jana Henryka Dąbrowskiego |
| 5. ulica Moniuszki | otrzymuje nazwę | Stanisława Moniuszki |
| 6. ulica Poniatowskiego | otrzymuje nazwę | Józefa Poniatowskiego |
| 7. ulica Reja | otrzymuje nazwę | Mikołaja Reja |
| 8. ulica Rejtana | otrzymuje nazwę | Tadeusza Rejtana |
| 9. ulica Reymonta | otrzymuje nazwę | Władysława Reymonta |
| 10. ulica Sienkiewicza | otrzymuje nazwę | Henryka Sienkiewicza |
| 11. ulica Słowackiego | otrzymuje nazwę | Juliusza Słowackiego |
| 12. ulica Sobieskiego | otrzymuje nazwę | Jana III Sobieskiego |
| 13. ulica Staszica | otrzymuje nazwę | Stanisława Staszica |
| 14. ulica Sułkowskiego | otrzymuje nazwę | Józefa Sułkowskiego |
| 15. ulica Szamarzewskiego | otrzymuje nazwę | Ks. Augusta Szamarzewskiego |
| 16. ulica Śniadeckich | otrzymuje nazwę | Jana i Jędrzeja Śniadeckich |
| 17. ulica Traugutta | otrzymuje nazwę | Romualda Traugutta |
| 18. ulica Wyspiańskiego | otrzymuje nazwę | Stanisława Wyspiańskiego |
| 19. ulica Zagłoby | otrzymuje nazwę | Onufrego Zagłoby |
| 20. ulica Żeromskiego | otrzymuje nazwę | Stefana Żeromskiego |
| 21. ulica Żwirki i Wigury | otrzymuje nazwę | Franciszka Żwirki
i Stanisława Wigury |
| 22. ulica Wardyńskiego | otrzymuje nazwę | Bartłomieja Wardyńskiego |
| 23. ulica Malczewskiego | otrzymuje nazwę | Ks. Tadeusza
Skarbka-Malczewskiego. |

§ 2

Wykonanie uchwały powierzyć Zarządowi Miasta.

§ 3

Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Kujawsko-Pomorskiego.

Przewodniczący Rady Miasta

Felicja Gwincińska

Uzasadnienie

Wymienione nazwy ulic zostały nadane w latach 1920-1937 r. Jedna w roku 1945, tj. ulica Traugutta, dwie w 1960 r., tj. ulica Kmicica i Zagłoby. Były one nadawane w różnym trybie. Obecnie konieczne jest ujednoczenie nazewnictwa ulic zgodnie z zasadami określonymi (w pkt. 7) instrukcji ustalonej przez Zespół ds. Nazewnictwa Miejskiego.

Uzupełnienie nazw ulic następuje w większości poprzez dodanie przed nazwiskiem imienia ich patronów.

Natomiast w przypadku nazwy ulicy ul. Sobieskiego wraz z imieniem dodano cyfrę rzymską III, a w przypadku ulicy ks. Malczewskiego wraz z imieniem dodano nazwisko rodowe - Skarbek i tytuł Ks.

Do właściwości Rady Miasta Bydgoszczy stosownie do postanowień art. 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym należy podejmowanie uchwał w sprawach między innymi nazw ulic i placów publicznych oraz ich zmian.